

Arrest

nr. 72 909 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) H.H. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) H.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 15/04/1966 te Armavir geboren en bent met N.(...) G.(...) (OV 6.798.287) gehuwd.

U was tewerkgesteld als controleur bij een elektriciteitsmaatschappij. In 2005 kwam u echter in de problemen. Als werknemers werden jullie onder druk gezet om met de elektriciteitsmeters te knoeien zodat de bedrijfsoversten hogere inkomsten genereerden. U weigerde dit echter te doen. Mede omwille van de praktijk van het bedrijf en door natuurlijke slijtage was er een redelijk groot verlies op de elektriciteit. U en nog anderen in het bedrijf werden hiervoor verantwoordelijk geacht. U werd hiervoor door de politie gedurende enkele dagen ondervraagd. Uw dossier werd vervolgens naar het parket doorgestuurd. Hierop braken stakingen uit in het bedrijf. U werd samen met 2 anderen veroordeeld tot

het betalen van een aanzienlijk geldbedrag aan het bedrijf waarvoor u werkte. Hierop braken nieuwe stakingen uit waarna het bestuur van het bedrijf tussenkwam. 100 anderen kregen een lichtere geldstraf door tussenkomst van het bestuur die een algemene staking in het bedrijf wilde vermijden. Tot 2007 werd telkens een deel van uw loon ingehouden om uw schulden af te lossen. In 2007 waren uw schulden afbetaald. U bleef in het bedrijf doorwerken. In 2008 werden de elektriciteitscontracten van de bewoners in uw stad vervalst en er werden onrechtmatig boetes uitgeschreven. Een bewoner diende klacht in tegen deze malafide praktijken en u werd vervolgens een maand door de politie ondervraagd. Uiteindelijk trof het bedrijf een regeling met de inwoners. Voorts kreeg u opnieuw voorstellen om te knoeien met de meters. U weigerde dit echter te doen. In 2009 kwamen opnieuw enkele van uw collega's in de problemen omdat hen een te groot verlies aan elektriciteit werd aangerekend. Ze werden hiervoor ontslagen en moesten het geld aan de maatschappij terugbetalen. Uiteindelijk werden ze terug in dienst genomen. In november werd u ook ontslagen en er werd een bepaald artikel van de Armeense arbeidswet in uw werkboekje geplaatst waardoor u geen ander werk meer kon vinden. U ging nog bij 2 andere bedrijven solliciteren maar telkens werd u omwille van dat ene wetsartikel in uw werkboekje geweigerd. Aangezien uw zoon ernstig ziek was en zijn medicijnen niet goedkoop waren kon u niet meer voor zijn medicatie betalen. Na uw ontslag zijn nog mensen van de elektriciteitsmaatschappij gekomen met de bedoeling om met uw meters te knoeien. Aangezien u aanwezig was konden ze dit niet doen. U werd ook nog gebeld door mensen van het bedrijf met de vraag of u opnieuw voor hen wilde werken, maar u legde direct de telefoon neer. Daar uw zoon ernstig ziek was en u geen uitzicht had op nieuw werk besloot u Armenië te verlaten. Op 08/04/2011 nam u het vliegtuig vanuit Armenië. U kwam op 08/04/2011 in Frankrijk aan en reisde op 11/04/2011 naar België door waar u samen met uw vrouw en uw zoon asiel aanvraag. Uw dochter bleef bij uw moeder in Armenië achter. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: een vonnis, een vraag om documenten, een akte betreffende betalingsmodaliteiten voor de schadeloosstelling waartoe u was veroordeeld, een gerechtelijke convocatie, een bewijs van betalingen, een werkboekje, een kwalificatieboekje, een werkbadge, jullie huwelijksakte, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs, jullie paspoorten en uw diploma.

B. Motivering

U verklaarde dat u onrechtmatig werd ontslagen en dat er omwille van een verwijzing naar een wetsartikel (113/7) dat bij uw ontslag werd bijgeschreven in uw werkboekje niet in staat was om nieuw werk te vinden. Omwille van dit gebrek aan werk was u niet meer in staat om de medische kosten van uw zoon te betalen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep. U vluchtte omwille van uw onrechtmatig ontslag bij de elektriciteitsmaatschappij en kon hierdoor uit economische overwegingen moeilijk instaan voor de verzorging van uw zieke zoon. Uw ontslag had rechtstreeks te maken met uw weigering om aan de malafide praktijken van uw voormalige werkgever mee te werken. Er speelden geen andere elementen in uw ontslag (CGVS p.15). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U zag aan dat u van een advocaat het advies had gekregen dat klacht indienen nutteloos is, en wel omdat uw werkgever machtiger is dan u (CGVS p.12-13).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u geen vervolging vanwege de Armeense autoriteiten vreest (CGVS p.3).

Betreffende uw problemen met uw vroegere werkgever - ontslag en vrees opnieuw vervolgd te worden door hen - die ervoor zorgden dat u niet meer kon instaan voor de medische zorgen van uw zoon werden volgende vaststellingen gedaan.

U bent reeds in 2005 door een rechtbank veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan uw werkgever omwille van een overmatig verlies op elektriciteit. Ondanks het feit dat uw schuld reeds in 2007 was terugbetaald bleef u tot november 2009 voor datzelfde bedrijf werken. (CGVS p.11, 9, 2). Het is weinig aannemelijk dat u nog zolang voor datzelfde bedrijf bleef werken die op een volgens u onrechtmatige wijze een te groot verlies aan u doorrekenden en u daarenboven al sinds 2003 onder druk zetten om mee te werken aan malafide praktijken (CGVS p.4, 8, 10). U stelde wel dat u moest instaan voor de medische voorziening van uw zoon, niettemin kon verwacht worden dat u ergens anders poogde werk te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de meeste van de 100 mensen die met de zelfde beschuldiging als u in 2005 door het gerecht werden veroordeeld niet meer voor het bedrijf in kwestie werkten (CGVS p.11, 13). U hebt echter niet nagevraagd waar of hoe uw vroegere collega's nadien eventueel werk vonden (CGVS p.11). Toen u gevraagd werd voor welke bedrijven u had gesolliciteerd haalde u er slechts 2 aan waarbij u verklaarde dat u slechts bij deze 2 kon solliciteren

(CGVS p.10). Nergens gedurende het gehoor refereerde u naar andere pogingen om ergens anders werk te vinden. Daar deze 2 bedrijven telkens naar het artikel in uw werkboekje verwezen hebt u pas na uw ontslag bij hen gesolliciteerd. Verder stelde u dat u sinds uw ontslag nergens anders meer aan de slag kunt omwille van het artikel 113/7 van de Armeense Arbeidswet, die in uw werkboekje vermeld staat. Toen u echter om de inhoud van het wetsartikel werd gevraagd kon u dit niet geven ondanks het feit dat 2 bedrijven volgens u naar dit artikel verwezen als reden voor het niet aannemen van uw kandidatuur (CGVS p.3, 10). Dat u dergelijk essentieel onderdeel niet natrekt is weinig aannemelijk.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat 2 sollicitaties in anderhalf jaar tijd (of langer indien vanaf het moment dat uw schulden werden afgelost wordt gerekend) geen blijk geeft van een grote assertiviteit om werk te vinden. Uw verklaring dat u slechts bij deze 2 kon solliciteren is niet aannemelijk. Vanuit uw specialisatie in de radio- en elektro-apparatuur kan worden verwacht dat u bij een bredere basis kon solliciteren (DVZ vragenlijst punt 2). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u geen kans op ander werk in Armenië hebt omwille van de malafide en onrechtmatige praktijken van uw voormalige werkgever.

Verder vreesde u dat het bedrijf, net zoals in 2005, u op gerechtelijke wijze een overmatig verlies zou aanrekenen, desnoods met terugwerkende kracht (CGVS p.8, 9). U kunt dit echter niet aannemelijk maken. Ten eerste heeft het bedrijf sinds 2005 geen enkele concrete stap ondernomen om u nogmaals onrechtmatig verantwoordelijk te stellen voor een aanzienlijk verlies (CGVS p.11, 15). Toen u gevraagd werd waarom ze dit nog niet hadden gedaan, u bleef immers nog tot april 2011 in Armenië wat ruim anderhalf jaar na uw ontslag is, stelde u dat ze daar geen tijd voor hadden (CGVS p.14). Gezien het voornoemde tijdsbeslag is dit weinig aannemelijk. De indicaties die u aangaf om uw stelling te ondersteunen zijn niet afdoende. Zo stelt u dat er in januari (na uw ontslag) nog mensen van uw voormalige werkgever kwamen. Ze konden echter niet met uw meter knoeien omdat u aanwezig was.

Erna zouden ze ook nog gekomen zijn, maar u kunt zich niet herinneren wanneer dat dan wel was (CGVS p.10). Gezien het feit dat er niet met uw meters geknoeid werd, kan u niet aantonen dat zij überhaupt de intentie hadden om met de elektriciteitsmeter te knoeien. Voorts kon u zelfs niet zeggen wanneer ze na januari nog kwamen. U haalt voorts aan dat 3 van uw vroegere collega's in 2009 werden ontslaan en 1 van hen moest een som aan het bedrijf betalen (CGVS p.8-9, 11). Indien u daadwerkelijk vreesde dat het bedrijf u nogmaals onrechtmatig zou beschuldigen van een overmatig verlies zodat u een aanzienlijke geldsom diende te betalen kan verwacht worden dat u niet zolang voor hetzelfde bedrijf bleef werken of dat u op afdoende wijze kan aantonen dat het voor u niet mogelijk is ander werk in Armenië te vinden. U liet echter na dit te doen. Uw stelling dat ze u met terugwerkende kracht alsnog verantwoordelijk kunnen stellen voor een bepaald verlies is een blote bewering die u geenszins kan ondersteunen.

Uw verwijzing naar een politieonderzoek in 2008 is daarbij weinig aannemelijk (CGVS, p.9,15). U verklaarde dat u in 2008 gedurende een maand door de politie werd opgeroepen naar aanleiding van een klacht door een gedupeerde energieklient aangaande een door de elektriciteitsmaatschappij opgelegde valse boete. U verklaarde dat de politie u onder druk zette om de verantwoordelijkheid voor deze valse boete op u te nemen, ondanks uw verklaring dat u in deze zaak niet betrokken was. U weigerde waardoor de elektriciteitsmaatschappij zich genoodzaakt de zaak met de gedupeerde klient in der minne te regelen door zich bij hem te verontschuldigen (CGVS, p.15). Deze uitspraak is echter strijdig met uw eerdere verklaring dat uw werkgever sedert 2007 geen enkele poging heeft ondernomen om u opnieuw verantwoordelijk te stellen voor enig energieverlies. Daarbij zij erop gewezen dat u ook van dit gegeven geen begin van bewijs aanbrengt. Tenslotte is het opvallen dat u dit gegeven niet vermeld heeft in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Bovendien legt u, behalve van uw veroordeling in 2005 die niet van die aard is dat het malafide karakter van het elektriciteitsbedrijf ermee kan aangetoond worden, geen enkel bewijs neer dat uw relaas kan ondersteunen. Zo stelt u dat 100 mensen voor dezelfde feiten in 2005 werden veroordeeld maar legt hier geen enkel bewijs van neer. Voorts legt u geen enkel bewijs neer van het feit dat uw vriend in 2005 in beroep ging tegen zijn veroordeling. Ook het gegeven dat in 2009 3 van uw collega's onrechtmatig werden ontslagen kan u wederom niet met bewijzen staven. U legt verder ook geen enkel bewijs neer van het feit dat de 2 bedrijven waarvoor u solliciteerde u daadwerkelijk omwille van dat beruchte artikel weigerden te aanvaarden.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het vonnis en de akte ter uitvoering van het vonnis tonen aan dat u in 2005 veroordeeld werd tot het betalen van een som aan uw voormalige werkgever vanwege een te groot elektriciteitsverlies wat schadelijk was voor het bedrijf. Uit geen van die documenten blijkt dat dit om een onrechtmatige veroordeling zou gaan.

Uw vraag om documenten toont enkel aan dat u inzage wilde hebben in bepaalde documenten. De bewijzen van betaling geven aan dat er iedere maand een deel van uw loon werd ingehouden wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De convocatie geeft aan dat u voor uw beschuldiging naar de rechtbank moest. Uw werkboekje toont aan dat u in 2009 op basis van artikel 113/7 van de Armeense arbeidswet werd ontslagen. Het artikel geeft een verlies van vertrouwen in de werknemer aan zonder verdere specificatie (zie wettekst die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Uw kwalificatieboekje en werkbadge geven aan dat u voor een elektriciteitsmaatschappij hebt gewerkt. Jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw paspoort, uw diploma, de geboorteakte van uw vrouw en het paspoort van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw echtgenote G.(...) N.(...) (OV 6.798.287), en uw zoon, H.(...) N.(...) (OV 6.798.292) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) N.G. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G.(...) N.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent op 30/11/1969 te Armavir geboren. U bent gehuwd met H.(...) H.(...) (OV 6.798.287) en heeft twee kinderen Narek (OV 6.798.292) en Tsovinar. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot en door uw zoon werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot H.(...) H.(...). In het kader van de door hen ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien de verklaarde asielp Problemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie alsook onaannemelijk.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“U verklaarde dat u onrechtmatig werd ontslagen en dat er omwille van een verwijzing naar een wetsartikel (113/7) dat bij uw ontslag werd bijgeschreven in uw werkboekje niet in staat was om nieuw werk te vinden. Omwille van dit gebrek aan werk was u niet meer in staat om de medische kosten van uw zoon te betalen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep. U vluchtte omwille van uw onrechtmatig ontslag bij de elektriciteitsmaatschappij en kon hierdoor uit economische overwegingen moeilijk instaan voor de verzorging van uw zieke zoon. Uw ontslag had rechtstreeks te maken met uw weigering om aan de malafide praktijken van uw voormalige werkgever mee te werken. Er speelden geen andere elementen in uw ontslag (CGVS p.15). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U fag aan dat u van een advocaat het advies had gekregen dat klacht indienen nutteloos is, en wel omdat uw werkgever machtiger is dan u (CGVS p.12-13).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u geen vervolging vanwege de Armeense autoriteiten vreest (CGVS p.3).

Betreffende uw problemen met uw vroegere werkgever - ontslag en vrees opnieuw vervolgd te worden door hen - die ervoor zorgden dat u niet meer kon instaan voor de medische zorgen van uw zoon werden volgende vaststellingen gedaan.

U bent reeds in 2005 door een rechtbank veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan uw werkgever omwille van een overmatig verlies op elektriciteit. Ondanks het feit dat uw schuld reeds in 2007 was terugbetaald bleef u tot november 2009 voor datzelfde bedrijf werken. (CGVS p.11, 9, 2). Het is weinig aannemelijk dat u nog zolang voor datzelfde bedrijf bleef werken die op een volgens u

onrechtmatige wijze een te groot verlies aan u doorrekenden en u daarenboven al sinds 2003 onder druk zetten om mee te werken aan malafide praktijken (CGVS p.4, 8, 10). U stelde wel dat u moest instaan voor de medische voorziening van uw zoon, niettemin kon verwacht worden dat u ergens anders poogde werk te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de meeste van de 100 mensen die met de zelfde beschuldiging als u in 2005 door het gerecht werden veroordeeld niet meer voor het bedrijf in kwestie werkten (CGVS p.11, 13). U hebt echter niet nagevraagd waar of hoe uw vroegere collega's nadien eventueel werk vonden (CGVS p.11). Toen u gevraagd werd voor welke bedrijven u had gesolliciteerd haalde u er slechts 2 aan waarbij u verklaarde dat u slechts bij deze 2 kon solliciteren (CGVS p.10). Nergens gedurende het gehoor refereerde u naar andere pogingen om ergens anders werk te vinden. Daar deze 2 bedrijven telkens naar het artikel in uw werkboekje verwezen hebt u pas na uw ontslag bij hen gesolliciteerd. Verder stelde u dat u sinds uw ontslag nergens anders meer aan de slag kunt omwille van het artikel 113/7 van de Armeense Arbeidswet, die in uw werkboekje vermeld staat. Toen u echter om de inhoud van het wetsartikel werd gevraagd kon u dit niet geven ondanks het feit dat 2 bedrijven volgens u naar dit artikel verwezen als reden voor het niet aannemen van uw kandidatuur (CGVS p.3, 10). Dat u dergelijk essentieel onderdeel niet natrekt is weinig aannemelijk. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat 2 sollicitaties in anderhalf jaar tijd (of langer indien vanaf het moment dat uw schulden werden afgelost wordt gerekend) geen blijk geeft van een grote assertiviteit om werk te vinden. Uw verklaring dat u slechts bij deze 2 kon solliciteren is niet aannemelijk. Vanuit uw specialisatie in de radio- en elektro-apparatuur kan worden verwacht dat u bij een bredere basis kon solliciteren (DVZ vragenlijst punt 2). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u geen kans op ander werk in Armenië hebt omwille van de malafide en onrechtmatige praktijken van uw voormalige werkgever.

Verder vreesde u dat het bedrijf, net zoals in 2005, u op gerechtelijke wijze een overmatig verlies zou aanrekenen, desnoods met terugwerkende kracht (CGVS p.8, 9). U kunt dit echter niet aannemelijk maken. Ten eerste heeft het bedrijf sinds 2005 geen enkele concrete stap ondernomen om u nogmaals onrechtmatig verantwoordelijk te stellen voor een aanzienlijk verlies (CGVS p.11, 15). Toen u gevraagd werd waarom ze dit nog niet hadden gedaan, u bleef immers nog tot april 2011 in Armenië wat ruim anderhalf jaar na uw ontslag is, stelde u dat ze daar geen tijd voor hadden (CGVS p.14). Gezien het voornoemde tijdsbeslag is dit weinig aannemelijk. De indicaties die u aangaf om uw stelling te ondersteunen zijn niet afdoende. Zo stelt u dat er in januari (na uw ontslag) nog mensen van uw voormalige werkgever kwamen. Ze konden echter niet met uw meter knoeien omdat u aanwezig was. Erna zouden ze ook nog gekomen zijn, maar u kunt zich niet herinneren wanneer dat dan wel was (CGVS p.10). Gezien het feit dat er niet met uw meters geknoeid werd, kan u niet aantonen dat zij überhaupt de intentie hadden om met de elektriciteitsmeter te knoeien. Voorts kon u zelfs niet zeggen wanneer ze na januari nog kwamen. U haalt voorts aan dat 3 van uw vroegere collega's in 2009 werden ontslaan en 1 van hen moest een som aan het bedrijf betalen (CGVS p.8-9, 11). Indien u daadwerkelijk vreesde dat het bedrijf u nogmaals onrechtmatig zou beschuldigen van een overmatig verlies zodat u een aanzienlijke geldsom diende te betalen kan verwacht worden dat u niet zolang voor hetzelfde bedrijf bleef werken of dat u op afdoende wijze kan aantonen dat het voor u niet mogelijk is ander werk in Armenië te vinden. U liet echter na dit te doen. Uw stelling dat ze u met terugwerkende kracht alsnog verantwoordelijk kunnen stellen voor een bepaald verlies is een blote bewering die u geenszins kan ondersteunen.

Uw verwijzing naar een politieonderzoek in 2008 is daarbij weinig aannemelijk (CGVS, p.9,15). U verklaarde dat u in 2008 gedurende een maand door de politie werd opgeroepen naar aanleiding van een klacht door een gedupeerde energieklient aangaande een door de elektriciteitsmaatschappij opgelegde valse boete. U verklaarde dat de politie u onder druk zette om de verantwoordelijkheid voor deze valse boete op u te nemen, ondanks uw verklaring dat u in deze zaak niet betrokken was. U weigerde waardoor de elektriciteitsmaatschappij zich genoodzaakt de zaak met de gedupeerde klient in der minne te regelen door zich bij hem te verontschuldigen (CGVS, p.15). Deze uitspraak is echter strijdig met uw eerdere verklaring dat uw werkgever sedert 2007 geen enkele poging heeft ondernomen om u opnieuw verantwoordelijk te stellen voor enig energieverlies. Daarbij zij erop gewezen dat u ook van dit gegeven geen begin van bewijs aanbrengt. Tenslotte is het opvallen dat u dit gegeven niet vermeld heeft in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Bovendien legt u, behalve van uw veroordeling in 2005 die niet van die aard is dat het malafide karakter van het elektriciteitsbedrijf ermee kan aangetoond worden, geen enkel bewijs neer dat uw relaas kan ondersteunen. Zo stelt u dat 100 mensen voor dezelfde feiten in 2005 werden veroordeeld maar legt hier geen enkel bewijs van neer. Voorts legt u geen enkel bewijs neer van het feit dat uw vriend in 2005 in beroep ging tegen zijn veroordeling. Ook het gegeven dat in 2009 3 van uw collega's onrechtmatig werden ontslagen kan u wederom niet met bewijzen staven. U legt verder ook geen enkel bewijs neer

van het feit dat de 2 bedrijven waarvoor u solliciteerde u daadwerkelijk omwille van dat beruchte artikel weigerden te aanvaarden.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het vonnis en de akte ter uitvoering van het vonnis tonen aan dat u in 2005 veroordeeld werd tot het betalen van een som aan uw voormalige werkgever vanwege een te groot elektriciteitsverlies wat schadelijk was voor het bedrijf. Uit geen van die documenten blijkt dat dit om een onrechtmatige veroordeling zou gaan. Uw vraag om documenten toont enkel aan dat u inzage wilde hebben in bepaalde documenten. De bewijzen van betaling geven aan dat er iedere maand een deel van uw loon werd ingehouden wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De convocatie geeft aan dat u voor uw beschuldiging naar de rechtbank moest. Uw werkboekje toont aan dat u in 2009 op basis van artikel 113/7 van de Armeense arbeidswet werd ontslagen. Het artikel geeft een verlies van vertrouwen in de werknemer aan zonder verdere specificatie (zie wettekst die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Uw kwalificatieboekje en werkbadge geven aan dat u voor een elektriciteitsmaatschappij hebt gewerkt. Jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw paspoort, uw diploma, de geboorteakte van uw vrouw en het paspoort van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw echtgenote G.(...) N.(...) (OV 6.798.287), en uw zoon, H.(...) N.(...) (OV 6.798.292) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de rechten van verdediging. Daarnaast voeren zij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De commissaris-generaal weigerde ten onrechte om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers toe te kennen. Door de perikelen met de ex-werkgever van verzoeker, heeft verzoeker geen toegang meer tot de arbeidsmarkt in Armenië aangezien geen enkele andere werkgever bereid is om hem aan te werven. Omdat verzoekers geen inkomen uit arbeid meer kunnen verwerven, is het leven van hun zieke zoon in gevaar gezien zij zijn levensnoodzakelijke medische kosten niet meer kunnen dragen.

Verzoekers voeren aan dat de uitgetypte notities die genomen zijn tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 18 mei 2011 grotendeels moeilijk bevattelijk zijn aangezien de dossierbehandelaar de verklaringen van verzoekers niet letterlijk heeft genoteerd maar een vorm van noteren gebruikte die enkel verstaanbaar is voor de dossierbehandelaar zelf. Hierdoor is het voor verzoekers en hun advocaat niet mogelijk om de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen op volwaardige wijze te toetsen aan de notities die tijdens het gehoor werden gemaakt. Bovendien is er zo zeer veel randinformatie verloren gegaan. Dit houdt een schending in van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

De commissaris-generaal heeft te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. De ex-werkgever van verzoeker aarzelt niet om via geënceneerde gerechtelijke procedures verzoeker onder druk te zetten om deel te nemen aan malafide praktijken. Deze realiteit vormt een gevaar voor het leven van de zoon van verzoekers gezien hij kampt met medische problemen en verzoekers, omwille van een gebrek aan financiële middelen, geen toegang hebben tot de medische hulpverlening. Het is duidelijk dat zij in Armenië geen normaal en menswaardig leven zullen kunnen leiden.

De commissaris-generaal kan niet redelijkerwijze van verzoekers verwachten dat zij nog meer schriftelijke bewijzen voorleggen dan deze die zij reeds hebben voorgelegd.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekers betwisten de motivering van de bestreden beslissingen, waar deze stelt dat de aangehaalde asielmotieven geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, niet. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt aldus geen vluchtelingenrechtelijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aangetoond.

2.2.2.2. De commissaris-generaal heeft omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet die hem doen besluiten tot het niet voorhanden zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tot 2009 voor het bedrijf bleef werken dat hem reeds in 2005 op onrechtmatige wijze een overmatig verlies op elektriciteit aanrekende en dat hem sinds 2003 onder druk zette om mee te werken aan malafide praktijken. Het is eveneens onaannemelijk dat verzoeker slechts na zijn ontslag op zoek ging naar ander werk en dat hij slechts bij twee bedrijven solliciteerde. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers ondermijnd door de onwetendheid van verzoeker aangaande de inhoud van het wetsartikel dat in zijn werkboekje vermeld stond en dat hem belemmerde ander werk te vinden. De bestreden beslissingen stelden eveneens vast dat verzoekers voorgehouden vrees om opnieuw op gerechtelijke wijze door het bedrijf een onrechtmatig verlies aangerekend te worden niet aanvaard kan worden nu verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat deze vrees aannemelijk maakt. Ook aan het voorgehouden politieonderzoek in 2008 kan geen geloof worden gehecht gezien deze verklaring strijdig is met de eerdere verklaringen van verzoeker dat zijn werkgever sinds 2007 geen enkele poging heeft ondernomen om hem opnieuw verantwoordelijk te stellen voor enig energieverlies (stuk 5, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, 15) en gezien verzoeker geen begin van bewijs voorlegde aangaande deze gegevens en deze evenmin aanhaalde in de vragenlijst bij Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte stelden de bestreden beslissingen vast dat de documenten die verzoekers voorlegden deze vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in gebreke blijven de bovenstaande motieven te weerleggen. Zij beperken zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en theoretische beschouwingen en het betwisten of vergoelijken van de motieven van de bestreden beslissingen, zonder concrete elementen aan te voeren die deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, kunnen weerleggen.

De door verzoekers voorgehouden problemen met de werkgever van verzoeker zijn aldus ongeloofwaardig. Bijaldien kan evenmin aan de bewering dat verzoekers door deze problemen niet in staat zouden zijn de medische kosten voor hun zieke zoon te dragen, enig geloof worden gehecht.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten. Zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. De opmerking dat de uitgetypte notities van het gehoor op het CGVS d.d. 18/05/2011 grotendeels moeilijk bevattelijk zijn en dat er hierdoor veel randinformatie verloren gaat, kan niet worden bijgetreden. Verzoekers tonen immers niet in het minst *in concreto* aan welke informatie aldus verloren zou zijn gegaan of met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissingen. Overigens werd er bij de motieven van de bestreden beslissingen telkens uitdrukkelijk verwezen naar de exacte vindplaats in het gehoorverslag.

Waar verzoekers voorhouden dat de rechten van verdediging geschonden worden doordat de uitgetypte notities moeilijk bevattelijk zijn, dient opgemerkt te worden dat de procedure voor het CGVS niet juridictioneel maar administratief van aard is en de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn.

De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissingen staan geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn

gebaseerd. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers vragen de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen. Er ontbreken echter geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER